

Når det gælder talen om de forskellige grupper uden for Iran, er jeg også meget glad for de nuancer, jeg hørte i indlægget. Der var også andre, som var inde på nuancerne i grupperne uden for Iran, og det er jo sandt nok; der er mange. Og det er nødvendigt at understrege, som det er blevet gjort dygtigt og præcist i dag, at vi, når det gælder en dialog, skal fastholde og insistere på, hvad kampen egentlig drejer sig om: demokrati og respekt for menneskerettigheder.

Salman Rushdie er jo som person også mere end Rushdie som person. Han er et symbol på kampen for ytringsfriheden, men han kan og skal aldrig overskygge de tab og ofre, som er blevet omtalt her i dag, selv om de mennesker ikke er på forsiden, og selv om de ofre ikke omtales med samme fylde, som Rushdie bliver omtalt. Jeg var glad for den præcision og den omtale, hr. Gert Petersen gjorde. Det vil jeg som sagt gerne kvittere for.

Udholdenheden i den udenrigspolitiske kamp er lige så vigtig at få understreget, og derfor synes jeg, at parallellen til Sydafrika ikke var helt skæv, som det hedder. Om det med at definere udenrigspolitik som en linje, man skal fastholde, selv om den ikke giver synlige resultater med det samme, blev der – jeg tror, det var af en gammel socialdemokratisk politiker – sagt, at det var ensbetydende med, at hvis man har klare holdninger i sin udenrigspolitik, så kan en kamp nok synes endeløs, men den kan aldrig blive meningsløs. Og det vil den heller aldrig blive i den udenrigspolitiske side af den sag, som vi i dag med rette vier så stor interesse.

Også til hr. Torben Lund en tak for en klar dokumentation af linjen før og efter den 25. januar 1993. Jeg vil gerne erklære mig enig i de anbefalinger, som hr. Torben Lund giver til den nuværende regering: den klare afstandtagen fra det der sker under det nuværende styre, understregningen af at bruge EU i dialog og i handling og understregningen af sammenhængene over til asylpolitikken. Jeg vil gerne erklære mig enig.

Hr. Anders Fogh Rasmussen holdt et indlæg, der var præget af mange ord: alle disse mange flotte ord om friheden, om menneskerettighederne og om ytringsfriheden. Det var meget store ord, vi fik frem, som også skal tage frem, hvis man kan bære dem med den nødvendige konsekvens og værdighed.

Der var én ting, der for mig forekom at blive for meget. Det var, da hr. Anders Fogh Rasmus-

sen talte om, at hr. Anders Fogh Rasmussens parti aldrig ville gå på kompromis, aldrig ville blive kræmmeragtigt. Jeg tror nogenlunde, at det var det ordvalg, der blev brugt. Jeg sagde til mig selv: Nej, det er næsten for meget. Det er næsten for meget at høre fra et parti, der havde ansvaret for Danmarks udenrigspolitik i forhold til Iran på et tidspunkt, hvor man ikke kunne undgå at få den tanke, at det ikke var menneskerettighederne, som gik forud for fetaen, men fetaen, som gik forud for menneskerettighederne.

Derfor tager jeg det også meget, meget køligt, når jeg hører hr. Anders Fogh Rasmussens parti og dets ledelse tale om forargelse og tale om det på en måde, som næsten – næsten – overskygger, hvad der rent faktisk skete, da man selv havde ansvaret; men jeg siger også kun næsten.

Når hr. Anders Fogh Rasmussen derfor gør et stort nummer ud af, at man i sin tid havde taget sig af hr. Salman Rushdies sikkerhed, så vil jeg godt erklære mig enig i det, hr. Steen Gade sagde: Jovist, man gjorde da noget ud af sikkerheden. Det er da ærefuldt nok. Men det var ikke ærefuldt, at man ikke ville tale med hr. Rushdie, da han kom.

Hr. Anders Fogh Rasmussen var inde på at ville citere fra iranske aviser. Jeg kan sige til hr. Anders Fogh Rasmussen, at de citater fra iranske aviser, som ligger på mit bord, bestemte ikke giver udtryk for, at den iranske regering ikke har forstået budskaberne, holdningerne og de handlinger, som regeringen har givet udtryk for i den seneste uges tid. Det er kritik, så det basker. Det er også ubehagelig kritik og har en undertone, som er fremmed for dialogen mellem lande og regeringer.

Jeg skal gerne citere derfra, men jeg tror såmænd ikke, det bidrager til andet end at dokumentere, at man har forstået regeringens signal i Teheran, man har forstået, at vi ikke bøjer os for trusler, og man har forstået, at netop det forhold, at Rushdie kommer til København, er afgørende for os at fastholde, er afgørende for os at gennemføre.

Hr. Anders Fogh Rasmussen står med et problem: Man har stukket hovedet i busken på et tidspunkt, hvor der var brug for, at man ikke gjorde det. Man har ikke villet tage konsekvensen af de ord, som man bruger i dag. Det er så let at mene noget, der er rigtigt i dag, og det var så svært at gøre noget på det tidspunkt, hvor der var behov for det.